

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτήσια δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνα δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Διήμερου ὑπόλοιπ. διαστρ. 50.
Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλ.ν. ἂν γίν-
ῃ τῶν ἑλλ.ν. Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξῆρνοι καὶ Ἐπίρηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ σὺνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆνατος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

*Ὁδὸς Κερκίτιδος ἀριθ. 42, κατὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 31 Ἰουλίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 35

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

(ΚΟΜΩΔΙΑ ΔΙΠΡΑΚΤῆ)

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Μιχάλης, δυνατὰ, ξαφνικὰ καὶ γρήγορα.—Μπά! Πέρου δὲ δούλευε ἢ μητέρα μου σπῖτι: σὰς, παρακαλῶ ταπεινά... Ἦτανε ἀλλοῦ μαγειρίσσια...

Κικῆ.—Πέρου εἶπα; Λάθος ἔκανα. Ἦθελα νὰ πῶ τὴν περασμένη Κυριακῆ. Θυμασσαί, Κωστάκη. Ἔσο. (τρομαγμένη). Ὅχι. Ὅχι. Ἔσο κύρ. (τὰ μπροστέυει). Ἔσοίς, κύριε δικαστή, παρακαλῶ ταπεινά, χάσατε τὴν ξύστρα σας. Καὶ ποῖός τὴν εἶχε τὴν ξύστρα; Ὁ κύρ Μιχάλης. Καὶ ποῦ τὴν εἶχε; Μέσ' στὴν τσέπη του!

Κωστάκης.—Μωρὲ ἀναίθεια! (Ἐπιτακτικῶς). Μιχάλη! Γρήγορα δόσε τὴν ξύστρα μου; Εἰδερμὴ θὰ τὸ πῶ τῆς μητέρας σου!

Μιχάλης.—Ἀπὸ δῶ νὰ μιλήσω ἢ νὰ σηκωθῶ;

Παῦλος, σιρφογουρῶζει, φαίνεται πολὺ ταραγμένος.

Κωστάκης.—Ἄς τ' ἀστείτα καὶ δόσε μου τὴν ξύστρα! Αὐτὸ λέγεται κλεψιά!

Μιχάλης, σηκώνεται ἡρεμα, στέκεται μπροστὰ στὸ δικαστή.—Δὲν μὲ νοιάζει. Τὴν ξύστρα ἐγὼ δὲν τὴν ἔκλεψα. Ἡ Κικῆ τὴν πήρε ἀπ' τὸ τραπέζι σου γιὰ νὰ τὴ χαρίσῃ τοῦ Παυλάκη. Ὁ Παυλάκης τῆς ἔδωσε τὴ σοκολάτα του. Καὶ μοῦ εἶπανε νὰ τὴν κρύψω τὴν ξύστρα στὴν τσέπη μου. Τὴν ἔκρυψα, τότε ποῦ τὴ γόρευς. Ἐπειτα μοῦ τὴν πήρανε. Μοῦ εἶπανε: Μὴ πῆς τίποτα. Δὲν εἶπα. Ἄλλο τίποτα δὲν ξέρω. (Πηγαινῆ καὶ ξανακάθεται πειθῆνια στὴ θέσῃ του). Ἐμένα δὲ μὲ νοιάζει.

Κωστάκης.—Ἄ! Ὅστε ἔτσι ἔ; Τώρα νὰ δῆτε τί σὰς περιμένει. Πρῶτα νὰ μοῦ δώσετε τὴν ξύστρα. Δεύτερον θὰ τὸ πῶ τοῦ θελοῦ καὶ τώρα ἢ τιμωρία σὰς (σκέπτεται). Ὁ! πῆτε ἀπὸ μετὰ ρετινόλαδο!

Κικῆ καὶ Παῦλος, κάνουν κίνημα πειθαίτης ἀποστραφῆς.—Νὰ σοῦ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

—Μπά! Γυρίζουν ταινία κινήματογράφου! Καὶ τὸ πήραμε γ' ἀληθινὰ καὶ τρομάξαμε τόσο!

τή δώσουμε τήν ξύστρα, νά σοῦ τή δώσουμε... (πρόθυμα).

Κική, σὶν Παῦλο. — Δόσ'την Παῦλο...

Παῦλος, πρόθυμα. — Νά, πάρ'την. (Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα τυλιγμένο χαρτί, ξετυλίγει διάφορα χαρτιά, ξανά, ξανά, τὰ ρίχνει κάτω, γεμίζει ὁ κόσμος καὶ τέλος παρουσιάζεται ἡ ξύστρα). Νά, πάρ'την...

Κωστάκης. — Δική μου εἶναι, βέβαια! Ὅχι, τί νόμισες; Μὰ καὶ ποῦ μοῦ τὴ δίνεις, δὲν τὴ ξεγλυτύνεις τὴν τιμωρία! Ὅστε σὺ, ὄστε ἡ κυρά Κική. Ὁὲ σὰς δικάσω καὶ σὰς. Για νὰ μάθετε νὰ μὴ παίρνετε τὰ ξένα πράγματα. Αὐτὸ εἶναι κακὸ ἐλάττωμα. Αὐτὸ λέγεται κλεψιά. Τί νομίζετε; Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πειράζετε τὰ ξένα πράγματα. Πρέπει νὰ τιμωρηθῆτε.

Συνηθὲ δευτέρα

(Ἀνοίγει ξαφνικά ἡ πόρτα καὶ μπαίνει μέσα ὁ πατέρας τοῦ Κωστάκη, ὁ κ. Δικαστής).

Πατέρας. — Πρὸ μισῆ ὥρα τὸ στυλό μου ἦτανε πάνω στὸ τραπέζι μου. Τί ἔγινε, Κωστάκη; Μήπως τὸ εἶδες;

Κωστάκης, ταραγμένος, παίει νὰ οικειοποιῆ τὸ στυλό μ' ἕνα χαρτί.

Πατέρας, πλησιάζει. — Τί κάνετε σὰς ἐδῶ; Παίζετε; Ἄ! (βλέπει τὸ στυλό). Τί εἶν' αὐτά, Κωστάκη; Πάλι τὸ πήρες, βλέπω, τὸ στυλό; Χμμ! Καλὰ τὸ ὑπέθεσα! Βλέπω δὲ δὲν διορθώνεσαι (αὐστηρά). Πόσες φορές σοῦ τόχω πεῖ, νὰ μὴ πειράζεις τὰ ξένα πράγματα; Ἔ; Μὰ πρέπει νὰ τιμωρηθῆς.

Μιχάλης, ξεπειτάγει, στέκεται μπροστὰ σὶν κ. Δικαστή. — Κύριε Δικαστή, παρακαλῶ ταπεινά, γίνεται ποτὲ νὰ τιμωρηθῆ ὁ κύριος Δικαστής;

Πατέρας, ξαφνιασμένος. — Πῶς;

Ἄννα. — Νά πληρώσει χίλιες δραχμὲς! (μὲ πάθος).

Παῦλος, μὲ θυμό. — Νά γλύψῃ τὸ τζάμι τῆς κουζίνας!

Κική. — Νά μοῦ δώσῃ τὸν κουμπάρου!

Πατέρας. — Μὰ τί πάθατε; Τί λέτε;

Ἄννα. — Τέτοιες τιμωρίες μὰς ἔβαλε καὶ κείνος.

Παῦλος. — Εἶναι οἱ τιμωρίες μας.

Κική. — Ἦταν ὁ δικαστής μας.

Μιχάλης. — Μὰς δικάζε...

Πατέρας. — Καὶ γιὰ τὸ δικάζε;

Ὅλοι, σωπαίνουν καὶ κατεβάζουν τὸ κεφάλι.

Πατέρας, γελᾷ. — Χά, χά, χά... Ὅλοι, κρυφοκοιτάζουν τὸ δικαστὴ ποῦ γελᾷ καὶ παίρνουν θάρρος.

δικαστής, ποῦ παίρνει τὸ στυλό τοῦ μπαμπᾶ, ἀν καὶ τοῦ τὸ ἔχω τόσες φορές ἀπαγορεύσει. Ἔλα τώρα, κύρ Κωστάκη, νὰ σὲ δικάσουμε καὶ μεις.

Ὅλοι, μ' ἐνθουσιασμό. — Ἐμπρός!

Ἄννα. — Νά τὸν δικάσουμε!

Μιχάλης. — Νά τὸν καταδικάσουμε!

Κική. — Νά πίνῃ κάθε μέρα ρετινόλαδο!

Παῦλος. — Νά τοῦ βάλουμε τίς χειρότερες τιμωρίες!

Πατέρας. — Μπᾶ! Μπᾶ! Μπᾶ! Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ λέτε! Αὐτὰ εἶναι τρομερὰ πράγματα. Φρικτά! Ἰερὰ Ἐξέταση (γελᾷ). Ὁ Κωστάκης εἶναι καλὸ παιδί. Ἄλλη φορὰ δὲ θὰ τὸ ξαναπάρῃ τὸ στυλό. Ἔτσι δὲν εἶναι, Κωστάκη; (Τὸν χαϊδεύει). Ὁὲ τοῦ ἀγοράσω μάλιστα ἕνα δικό του, ἀφοῦ τόσο πολὺ τοῦ ἀρέσουν τὰ στυλό.

Παῦλος, ἀπογοητευμένος. — Καὶ δὲ θὰ τὸν δικάσουμε;

Ἄννα, ἀπαγοητευμένη. — Ὁὲ τὴν γλυτώσῃ τὴν τιμωρία;

Κική. — Καὶ θὰ μὰς δικάσῃ πάλι αὐτός;

Μιχάλης. — Ἄς πάω στὴ θέσῃ μου. (Πηγαίνει καὶ κάθεται καὶ πάλι σὶν σκαμνί του).

Πατέρας. — Ἐ! Ὅχι! Φτάνει πιά δικαστήριό! Ὅλες οἱ τιμωρίες συχωρημένες!

Ὅλοι, φωνάζουν μ' ἐνθουσιασμό. — Ζήτω! Ζήτω!

Ἄννα. — Ζήτω ὁ ἀληθινὸς δικαστής!

Παῦλος. — Κάτω ὁ φεῦτικὸς!

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΟΣ Ο ΚΟΡΑΚΑΣ ΕΓΙΝΕ ΜΑΥΡΟΣ

Ὁ κόρακας, προτοῦ νὰ γίνῃ μαύρος ἦταν ἀσπρός, κάτασπρος ὡς χιόνι. Μὰ καὶ τὸ λελέκι γιὰ τὴν χιονόλευκὴ ἀσπράδα τῶν φτερῶν του, γιὰτὶ κι' ἐκεῖνο δὲν εἶχε οὔτε μιὰ κηλίδα μαύρη.

Στὸν κόρακα ἔμεις αὐτὸ δὲν ἀρεσε. Ἦταν πολὺ φηνασμένος καὶ ἤθελε αὐτὸς μονάχα νὰ λέγεται ἀσπρός καὶ ὄχι κανένας ἄλλος. Ἔτσι οἱ φιλονεικίες μὲ τὸ λελέκι ἔδιναν κι' ἔπαιρναν κάθε μέρα.

— Ἐγὼ, ἔλεγε ὁ κόρακας εἶμαι τόσο ἀσπρός ποῦ ἐταν ὁ οὐρανὸς εἶναι σπαρμένος μὲ συννεφάκια καὶ πετῶ ἀνάμεσά τους, σοῖι μὲ βλέπουν ἀπὸ κάτω νομίζουν πὼς εἶμαι ἕνα σύννεφο ποῦ τρέχει γρηγορώτερα ἀπὸ τ' ἄλλα.

— Κι' ἐμένα, εἶπε τὸ λελέκι, θὰ μπορούσαν νὰ μὲ μπαρδέψουν μὲ τὰ σύννεφα, ἀν ἤθελα.

— Δὲν τὸ θέλεις, εἶπε ὁ κόρακας,

γιατὶ δὲν εἶσαι ἀξίος νὰ πετάξῃς τόσο ψηλὰ ὡς καὶ ἐμένα.

— Τί λές, καλέ, φηροφαντασμένε, ἂς παράβγουμε στὸ πέταμα καὶ σοῦ λέω ἐγὼ ποὺς θὰ πετάξῃ ψηλότερα.

— Ἐμπρός, πέτα καὶ θὰ τὸ ἰδοῦμε!

Τὰ δυὸ πουλιὰ ἀνοίξαν τὰ φτερά τους καὶ πήραν φέρα. Ἀρχισαν νὰ πετοῦν ὅσο ψηλότερα μπορούσαν. Πήγαν ψηλὰ-ψηλὰ! Ὁ κόρακας καὶ τὸ λελέκι ἀρχισαν νὰ ἰδρῶνουν καὶ νὰ νοιώθουν τὸν ἥλιο νὰ τοὺς καίῃ, τόσο ποῦ νὰ μὴ μπορούν νὰ τὸν ὑποφέρουν πιά.

Τὸ λελέκι ὡστόσο ἦταν λογικὸ πουλί. Σὺν εἶδε πὼς δὲν βαστοῦσε πιά νὰ πετάξῃ ψηλότερα καὶ πὼς τὰ φτερά τους ἀρχισαν νὰ τσουραφιλῶνται σὶς ἀκρὲς καὶ νὰ βγάζουν καπνὸ, κατέβηκε ὅσο πρὸ γρήγορα μπορούσε.

Μὰ καὶ πάλι ἦταν ἀργά. Καὶ οἱ φτεροῦγες τοὺς καὶ ἡ οὐρά τους εἶχαν γύρω-γύρω καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο κι' εἶχαν μαυρίσει.

Παίει πιά ἡ κρινόλευκὴ ἀσπράδα ποῦ εἶχε πρὶν ξεκινήσει καὶ ποῦ τόσο τὴν καμάρωνε.

Κι' ὁ κόρακας; Αὐτὸς μόνον τὸ στοίχημά του εἶχε στὸ νοῦ του. Ἦθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ ξεπεράσῃ τὸ λελέκι καὶ ν' ἀνεβῆ ψηλὰ, πολὺ ψηλὰ. Ἔτσι λοιπὸν ἀφοσιωμένος καθὼς ἦταν σ' αὐτὴ τὴ σκέψῃ, ὄστε τὸ ἐνωσε κἂν καθόλου πὼς καιγόταν. Καὶ δὲν ἀποφάσισε νὰ κατεβῆ παρὰ μονάχα ὡς εἶδε πὼς τὸ λελέκι εἶχε παρατήσῃ τὸν ἀγῶνα. Μ' ἀλλοίμονο! Ὅταν ἐφθασε κάτω ἦταν μαύρος, μαύρος ὡς τὸ κάρβουνο. Καὶ ἀπὸ τότε δὲν ξανάσπρισε πιά ποτέ.

ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ

Χυμὸν στὸ τριτοτάτο οἱ ἀνέμοι. Κ' ἡ γροῖουλα μάχεται γερά. Τὸ φέλλο στὸ καλάμι, τρέμει — Μὰ τὸ ραβδί τῆς ξεγλυστρά!

Τί κι' ἀν σχολάζῃ τὸ σχολεῖο; Τρέχουν τ' ἀγόδια τὰ ζεστά... Κανείς τοὺς δὲν ψηφᾷ τὸ κρῶ, Μὰ οὐδὲ κι' ἐκείνην τὴν κοιτά.

Στέκει τοῦ κάκου... Πῶς νὰ σκύψῃ; (Καταραμένη γηραιά!) Διάβασε, πόσην ἔχει θλίψη Στὴ σαστισμένη τῆς ματιά!

Νά... Μιὰ φταχούλα τὴ ζυγῶνε. Φορεῖ φιλά, μπαμπασκού... —Κυρούλα, ποῦ πηγαίνεις μόνη! Δὲ σ' ἔχω ἰδεῖ κι' ἄλλη φορὰ.

Μακρὰ τὴ σέβει ἀπ' τὸν ἀγέρα, Ξανά τῆς δίνει τὸ ραβδί... —Δὲν εἶσαι, λέει, καὶ σὺ μητέρα; Δὲν ἔχεις, ὡς κ' ἐμεῖ, παιδί; (Ἦ ἀναδημοσίευσαν ἀπαγορεύεται)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΕ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΑΡΑΦΘΟΡΑ Η ΕΞΕΛΙΞΗ;

Αγαπητοί μου,

ΕΝΑΣ μικρός, πολὺ μικρός φίλος μας — στὸ Δημοτικὸ παῖ ἀκόμα, μὰ εἶναι ἔξυπνο παιδάκι — εἶχε τελευταία μιὰ ἀπορία: Στὸ Ἀναγνωστικὸ του, βρήκε σ' ἕνα διηγηματάκι τὴ λέξη πτώχεια (ἔτσι μὲ πτ) σ' ἕν' ἄλλο ἔμως βιβλίον, τοῦ μεγαλύτερου ἀδερφοῦ του ποῦ πάει στὸ Γυμνάσιο, μέσα σ' ἕνα ποίημα τοῦ Σολωμοῦ, διάβασε πτώχεια μὲ φτ. Κι' ἀμέσως ρωτήθηκε: ποῖα εἶναι ἡ σωστὴ λέξη; πτώχεια ἢ φτώχεια; ποῦ ἔγινε τὸ... τυπογραφικὸ λάθος, στὸ διηγηματάκι τοῦ Ἀναγνωστικοῦ του, ἢ στὸ ποίημα τοῦ Σολωμοῦ, στὰ «Νεοελληνικά» τοῦ ἀδερφοῦ του; Ἐμεῖς — λέει — δταν μιλάμε, τὸ λέμε φτώχεια μὰ ἔτσι πρέπει νὰ τὸ γράφουμε, ἢ νὰ τὸ διορθώσουμε;

Νά μιὰ ἀπορία ποῦ καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα ἔξυπνα παιδιὰ θὰ γεννηθῆκε. Γιατὶ συχνὰ θὰ βλέπουν τίς ἴδιες ἀπλὲς καὶ κοινὲς λέξεις τῆς γλώσσας ποῦ μιλοῦμε ἔτσι, γραμμένες ἐδῶ ἔτσι κι' ἄλλοῦ ἄλλοῦ: πτώχεια καὶ φτώχεια, κτήμα καὶ χτήμα, κτένη καὶ χτένη, φθάνω καὶ φτάνω, κτλ. κτλ. Ποῖα λοιπὸν εἶναι τὰ σωστά, καὶ ποῖα τὰ λανθασμένα;

Οἱ γνῶμες, καλὰ μου παιδιὰ, εἶναι χωρισμένες. Ἄλλοι νομίζουν πὼς τὰ σωστά, τὰ ὀρθά, εἶναι πτώχεια (ἀπὸ τὸ πτωχεῖα) κτένη (ἀπὸ τὸ κτεῖς-κτενός, κτένιον) κτήμα, φθάνω κτλ. Κι' ἄλλοι, ἀπεναντίας, πὼς τὰ σωστά εἶναι φτώχεια, χτένη, χτήμα, φτάνω κτλ. ὅπως τὰ λέει: σήμερα ὁ λαός. Οἱ πρῶτοι νομίζουν πὼς ἡ κοινή, ἡ ὀμιλουμένη γλώσσα εἶναι παραφθορὰ τῆς ἀρχαίας — ἢ ἀρχαία γλώσσα χαλασμένη ἀπ' τὸν καιρὸ καὶ τὴν ἀμάθεια —

ὅλες αὐτὲς τίς λέξεις τοῦ λαοῦ, δταν τίς γράφουμε, πρέπει νὰ τίς διορθώσουμε, νὰ τίς ξαναγορίσουμε στὸν ἀρχαῖο τοὺς τύπο. Οἱ δεύτεροι, ἀπεναντίας, πιστεύουν πὼς ἡ ὀμιλουμένη γλώσσα — ἢ δημοτικὴ — εἶναι γλώσσα νέα κι' ἀνεξάρτητη, μὲ δική της γραμματικὴ, μὲ δική της φθολογία, ἐπομένως ὅλες οἱ λέξεις τῆς πρέπει νὰ γράφονται ὅπως τίς λέμε, χωρὶς τὴν παραμικρὴ διορθωσῆ, τὴν παραμικρὴ συμμόρφωση πρὸς τὴ γραμματικὴ καὶ τὴ φθολογία τῆς ἀρχαίας. Γι' αὐτὸ — καὶ σὶν ἴδιο πολλές φορές βιβλίον, δταν ἔχῃ κομμάτια ἀπὸ διαφόρους συγγραφεῖς — ἀπαντοῦμε αὐτὲς τίς λέξεις ἐδῶ γραμμένες ἔτσι κι' ἄλλοῦ ἄλλοῦ.

Ποιοί, τώρα, ἔχουν δίκιο; ἐκεῖνοι ποῦ θεωροῦν τὴ νέα μας γλώσσα χαλασμένη καὶ... διορθωτέα, ἢ οἱ ἄλλοι ποῦ τὴ θεωροῦν θυγατέρα τῆς ἀρχαίας καὶ τὴ γράφουν ὅπως εἶναι; Ἡ Ἐπιστήμη λὲει αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ ζητήματα. Κι' ὑπάρχει, καλὰ μου παιδιὰ, μιὰ εἰδικὴ Ἐπιστήμη, ποῦ λέγεται Γλωσσολογία, καὶ ποῦ διδάσκει πὼς ὅλες οἱ νεώτερες γλώσσες προήλθαν ἀπὸ τίς ἀρχαιότερες κατὰ νόμους φυσικοῦς, μὲ τὸν καιρὸ, μὲ τὴ ζωὴ καὶ μὲ τίς ἀνάγκες τῆς, ἐπομένως δὲν εἶναι παραφθορὲς ἀπὸ ἀμάθεια, ἀλλὰ φυσικὲς κι' ἀναγκαῖες ἐξελίξεις. Ἔτσι οὔτε ἡ Γαλλικὴ, ἢ ἡ Ἰταλικὴ, ἢ ἡ Ἰσπανικὴ νέα γλώσσα εἶναι παραφθορὰ τῆς ἀρχαίας Λατινικῆς — γιὰτὶ ἀπ' αὐτὴν κατάγον-

ται — οὔτε ἡ Νεοελληνικὴ, ἢ δημοτικὴ μας, εἶναι παραφθορὰ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, τῆς μητέρας τῆς. Ὅπως τὸ λατινικὸ pater ἔγινε ἰταλικὰ padre, ἔτσι καὶ τὸ ἑλληνικὸ πατήρ ἔγινε νεοελληνικὰ πατέρας. Καὶ ἡ κτεῖς-κτένη, καὶ ἡ πτωχεῖα-φτώχεια, καὶ ἔλλα, καὶ ἔλλα. Γιατὶ λοιπὸν καὶ τὸ αὐτοκίνητο δὲν τὸ θεωροῦμε παραφθορὰ τοῦ ἀμαξιοῦ μὲ τᾶλογα, παρὰ ἐξελιξῆ τοῦ καὶ πρόδο; Τέτοια εἶναι καὶ κάθε νέα γλώσσα πρὸς τὴν ἀρχαία ποῦ τὴν ἐγέννησε.

Δυστυχῶς τὴν ἐπιστημονικὴ αὐτὴ ἀλήθεια δὲν τὴν ἔχουν μάθει καὶ καταλάβει ὡς τώρα ἔλλοι. Γι' αὐτὸ ἄλλοι γράφουν τίς νέες λέξεις ὅπως εἶναι, κι' ἄλλοι τίς διορθώνουν.

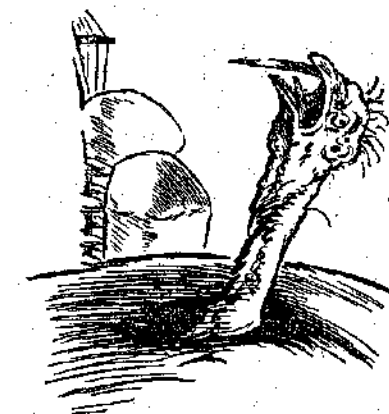
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΑΔ'

Τὸ πρῶτ' ἐστρώπιωσε ὁ Γκιρινιάδης καὶ τοὺς εἶπε τὸ καὶ τό. Καὶ τὰ ζωντανὰ τῆς αὐλῆς φοβήθηκαν τόσο, ποῦ κανένα πιά δὲν κοιτοῦσε νὰ ζυγώσῃ στὸ μέρος ὅπου ἦταν τὰ «στοιχειωμένα» σανά. Ἀλλὰ ὅστερ' ἀπὸ δυὸ τρεῖς ἡμέρες, ὁ κύρ Μέντιος, εἶτε γιὰτὶ ξεχάσθηκε, εἶτε γιὰτὶ ἦταν πρὸ γενναῖος, ἐξύγασε. Καὶ τότε εἶδε κατὰ πληκτικὸ: ἀπὸ ἕνα δεμάτι ἐπρόβαλε ὡς ἕνα κεφάλι μὲ λειγρὴ καὶ ὡς ἕνας μακρὸς λαιμὸς μὲ ποῦπουλα.

Καὶ τὸ κεφάλι ρώτησε:

— Γλόυ, γλόυ! Δὲν μοῦ λές, κύρ Μέντιε, πέρασαν τὰ Χριστούγεννα;

— Μωρέ! ἔκαμε ὁ κύρ Μέντιος' ἐσύ, Πασά μου, ἦσουν κρυμμένοι ἐκεῖ μέσα κι' ἔκανες αὐτὸ τὸ δεμάτι νὰ κουνιέται μοναχὸ τοῦ σὰ ζωντανό;

— Νά, ἀποκριθῆκε ὁ Πασάς ὁ γάλος. Κρούτηκα γιὰτὶ ἔμαθα πὼς πλησιάζουν τὰ Χριστούγεννα καὶ φοβήθηκα μὴ μὲ σφάξῃ ὁ ἀφέντης καὶ μὲ κάμει γεμιστό.

Μὰ δὲ μοῦ λές, πέρασαν; Γλόυ, γλόυ!

— Τώρα πιά; ἀποκριθῆκε γελώντας ὁ κύρ Μέντιος: σήμερα εἶναι ἡ τρίτη ἡμέρα. Ἔλα λοιπὸν μὴ φοβάσαι κι' ἔβγα, ποῦ μὰς ἔκοψες τὸ αἷμα!..

Ἄμέσως ὁ Πασάς ἐβγήκε ἀπ' τὸ δεμάτι δλάκερος, καί, χωρὶς φόβο πιά, ἀρχισε νὰ τριγοῦρῃ παντοῦ ὅπως πρῶτα. Καὶ γέλια ποῦ ἔκαμαν τὰ ζωντανὰ ἔλλα, δταν ἔμαθαν πὼς τοῦ λόγου του εἶχε στοιχειώσῃ τὸ δεμάτι καὶ τὰ εἶχε τρομάξει τόσο!

— Ἄμ καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ, εἶπε ὁ Φωνακλᾶς, πὼς δὲν ὑπάρχουν στοιχεῖα, ἦσκιοι καὶ φαντάσματα. Ἀκούς, Μυταράκη; Μὴν τὰ πιστεύεις πιά καὶ μὴν τὰ φοβάσαι, σὰ μωρό. Ἀκούς;

— Ὅχι, ὄχι, ἀποκριθῆκε ὁ Μυταράκης, δὲν πιστεύω πιά αὐτὰ τὰ παραμύθια. Κάποτε μάλιστα μπορεῖ νὰ στοιχειώσω κι' ἐγὼ τὰ σανά, ἀν εἶναι Χριστούγεννα καὶ φοβηθῶ μὴ μὲ σφάξουν.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΗΜΙΔΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Τὸ σπιτάκι μας εἶχε γκρεμισθεῖ!.. «Κούλα! Κούλα μου!» φωνάζω. Μὰ οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόαση. Τὶ ἀπόγινε ἡ ἔγγονούλα μου; Πῶς νὰ τὴ βρῶ τώρα, νὰ τὴ γλυτώσω;... Ἀρχίσα νὰ κολυμπᾶω καὶ νὰ κοιτάζω παν τοῦ. Τὸ χωριουδάκι εἶχε γίνεи θάλασσα. Καὶ τὸ ρέμμα μὲ παράσερνε μὲ τόση δριμύνη, ποὺ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ κυβερνηθῶ. Μὲ πηγαίνει ὅπου ἤθελε ἐκεῖνο.

«Θὰ πνιγῶμαι χωρὶς ἄλλο, ἄν, γιὰ καλὴ μου τύχη, δὲν βρισκόταν μπροστὰ μου μιὰ βάρκα, ποὺ τὴν παράσερνε κι' αὐτὴν τὴ ποταμὶ Ἀρκάζουμι ἀπὸ τὴν κρυψοσύτῃ καὶ μπαίνω μέσα στὴ βάρκα. Τώρα μὲ παρασέρνει αὐτὴ, μὲ πηγαίνει ὅπου θέλει. Κι' ἡ Κούλα μου; ἢ ἀπόγινε ἡ Κούλα μου; Δὲν ἤξερα τίποτα. Σὲ λίγο ἐπαψα καὶ νὰ τὴ συλλογιέμαι. Συλλογιέμαι ἄλλα πράγματα, τὸ Θεὸ, τὸν οὐρανὸ, τοὺς ἀγγέλους Ζῶσα σ' ἄλλα κόσμο. Μοῦ φαίνεται πῶς εἶχα τρελλαθεῖ. . . Οὐτ' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσην ὥρα ἔτρεχα τρελλή μέσα στὴ βάρκα. . . Τότες μοῦ παρουσιάστηκατε σεις, καλὰ μου παιδιά, καὶ μὲ γλυτώσατε. Ὁ Θεὸς σὰς ἔστειλε, τὸν δοξάζω. . . Μὲ φέρατε ἐδῶ, ὅπου τώρα βρήκα καὶ τὴν ἔγγονούλα μου. Πῶς ἐγλύτωσε κι' αὐτὴ; Νά, ἐδῶ εἶναι κι' ἄς μὰς πῆ. Ἐγὼ κουράστηκα πιά νὰ μιλῶ. . .

Κι' ἡ γυναίκα σάπασε, σφίγγοντας στὴν ἀγκαλιά της τὴ μικρὴ Κούλα.

— Ἐλα τώρα, μικρὴ μου, τῆς εἶπε γλυκὰ ὁ Μάριος πὲς μὰς καὶ σὺ, πῶς βρέθηκαε στὸ δρόμο ποὺ σὲ ἀπαντήσαμε; Τὶ ἔκαμε; ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ πῆδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο στὴν αὐλὴ; ἢ Πὲς μὰς.

Ἡ μικρὴ εἶχε συνέλθει. Προσπάθησε νὰ θυμηθῇ κι' ἄρχισε νὰ διηγῆται. Τὰ λόγια της ἦταν κοιμένα, δὲν εἶχαν οὐδὲν ἀπὸ τὴν ἱστορία της. Ἡ Κούλα, ὅμως γκρεμισθὲς τὸ σπιτάκι κι' ἔχασε τὴ γαϊδιὰ της, ἄρχισε νὰ τρέχει πρὸς τὸ μέρος ποὺ δὲν τὸ εἶχαν σκεπάσει ἀκόμα τὰ νερά. Ἦταν ἀνήφορος ποὺ ἔβγαζε στὴν κορφή ἑνὸς μικροῦ λόφου. Ὅταν ἔφθασε κεῖ ψηλά, εἶδε τὸ χωριὸ πλημμυρισμένο. Δὲν φαίνονταν παρά οἱ σκεπὲς μερικῶν οπισπιῶν, οἱ κορυφὲς μερικῶν δέντρων καὶ τὸ καμπαναριὸ τῆς ἐκκλησίας. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ λόφο, πήρε ἕνα μεγάλο δρόμο τῆς ἐξοχῆς, κι' ἐξακολούθησε νὰ τρέχει

κλαίγοντας καὶ φωνάζοντας τοῦ κάκου τὴ γαϊδιὰ της. Ἐπιτα κουράστηκε καὶ νὰ τρέχει καὶ νὰ κλαίη. Σάπασε καὶ περπατοῦσε σιγὰ. Ὅλο περπατοῦσε, χωρὶς νὰ ξέρη ποῦ πάει, στὴν τύχη. Ὠρὲς περπάτησε ἔτσι, ξημέρωσε καλὰ, βγήκε ὁ ἥλιος. Καὶ σὲ λίγο τὴν ἀπάντησαν οἱ τέσσαρις φίλοι ποὺ τὴν πῆραν, καθὼς εἶδαμε, καὶ τὴν ἔφεραν στὴ γαϊδιὰ της.

Ἔτσι γαϊδιὰ κι' ἔγγονούλα γλύτωσαν κι' ἦταν τώρα μαζί. Οἱ φίλοι μὰς ἤξεραν πῶς τὴν ἱστορία τους ὅλη κι' ἦταν πολὺ εὐχαριστήσιμοι ποὺ μπόρεσαν νὰ σῶσουν καὶ νὰ τὰ δυστυχημένα ἐκεῖνα πλάσματα. Ἐβλεπαν ὅμως πῶς εἶχαν χάσει κι' ἐκείνη τὴν ἡμέρα, κι' ἀποφάσισαν νὰ

«— Πίσω, κλέφτες! . . . »

μεινουν ἐκεῖ καὶ τὴ νύχτα καὶ νὰ ξεκινήσουν πάλι τὸ ἄλλο πρωί.

— Δρόμος μετ' ἐμποδίων, εἶπε φαεινὰ ὁ Σαζιζάνης. Μ' αὐτὰ ποὺ μὰς συμβαίνουν κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πότε θὰ φθάσουμε στὸ τέρμα.

— Πάντα μιὰ μέρα θὰ φθάσουμε εἶπε φιλοσοφικὰ ὁ Δουμποδάνος. Μ' αὐτὲς οἱ φτωχὲς νὰ ἴδομε τί θὰ γίνον. Δὲν ἔχουν πιά οὔτε σπιτί: οὔτε τίποτα. Εἶναι, καθὼς λένε, π λ η μ υ ρ ο π α θ ε ι ς. Ποῦ θὰ πάνε; πῶς θὰ ζήσουν;

— Ἐννοια σὰς, ἀποκρίθηκε ὁ Μοντανῆς, καὶ κάποιος θὰ φροντίσῃ γι' αὐτὲς.

— Ποιὸς;

— Ἐνας καλὸς ἀνθρώπος ποὺ ξέρω ἐγὼ, γι' αὐτὸ μὴ σὰς μέλη!

Κι' ἐννοοῦσε τὸν Ματθαῖο, τὸ γέρο ὑπηρέτη, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσε ἀόρατος. Σ' αὐτὸν θάλεγε νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴ γυναίκα καὶ τὸ κοριτσάκι, νὰ τῆς στείλῃ πίσω στὸ πρῶτο τους χωριὸ, καὶ νὰ τοὺς δώσῃ λίγα χρήματα γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν καὶ νὰ ξαναρχίσουν τὴ ζωὴ τους. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Τὶ κάνει τὸ κρασάνι

— Ἐ, τώρα πιά σάβησαν τὰ ψέμματα! ἔλεγε ὁ Μάριος, στοὺς φίλους του τὸ ἄλλο πρωί, καθὼς ὁδοιποροῦσαν στὸ μεγάλο δρόμο Φθάσαμε πιά στὴν πόλη ποὺ ὅλο πηγαίναμε καὶ πηγαίμε δὲν εἶχαμε! Δέστε πῶς γυαλιζέτ' ὁ σταυρὸς τοῦ καμπαναριοῦ της. Σὲ λίγο μπαίνουμε.

— Μὴ βιάζεσαι! ἔκαμε ὁ Σαζιζάνης. «Πολλὰ μεταξὺ κύλικος καὶ χειλέων πέλε», λέει ἡ ἀρχαία παροιμία.

— Τὶ θὰς νὰ πῆς, ρώτησε ὁ Μάριος. Μὴ μὰς τόχη πάλι κανένα ἐμπόδιο; Ἄ, μπά, δὲν τὸ πιστεύω. Ἐνα χιλιόμετρο μόνο μὰς χωρίζει ἀπὸ τὴν πόλη. Τὶ μπορεῖ νὰ μὰς τόχη σ' ἕνα χιλιόμετρο;

Ὁ Σαζιζάνης δὲν ἀποκρίθηκε, ἀλλὰ ἐκούνησε μόνον τὸ κεφάλι του. κι' ἔγινε σκοτεινός. Εἶχε ἄραγε κανένα προαίσθημα; Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς εἶχε κουρασθεῖ πιά ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀτέλειωτο ταξίδι κι' ἦταν μετανοιωμένος ποὺ ἄφησε τὸ σπιτάκι του γιὰ νὰ γυρῆ «βουνά καὶ λαγκάδια». Γι' αὐτὸ τὰ ἔβλεπε ὅλα μαῦρα καὶ τοῦ φαινόταν πῶς τὸ τέρμα ἦταν ἀκόμη μακριά.

Καὶ νά, μόλις εἶχαν κάνει τὸ μιῶ χιλιόμετρο ποὺ τοὺς ἐχώριζε ἀπὸ τὴν πόλη, ἄλλο συναπάντημα, ἄλλο ἐπεισόδιο, ἄλλη ἀργοπορία: Τοὺς παρουσιάσθηκε ἄξαφνα ἕνας ἀνθρώπος, ποὺ καθὼς ἐρχόταν ἀπ' ἀντίκρου - ὁ δρόμος ἦταν ἀνηφορικὸς κι' ἔρημος— μὲ μιὰ χοντρὴ μαγγοῦρα στὸν ὄμο, τοὺς φάνηκε σὰ γίγαντας, σὰν Ἡρακλῆς μὲ τὸ ροπαλὸ του. Μόνον ἡ λεοντὴ δηλαδὴ τοῦ ἔλειπε, γιὰ νὰ μοιάζῃ μὲ τὸν παλιὸ ἐκεῖνον ἥρωα, ποὺ εἶχαν διαβάσει τοὺς ἀθλοῦς του στὸ σχολεῖο ὅταν ἦταν μικροί. Καὶ τοδὴβήθηκαν. Ἀλλὰ ἡ φιλοτιμία δὲν τοδὴβρινε νὰ δείξουν τὸ φόβο τους, νὰ ὀπισθοχωροῦσαν ἢ νὰ κρυφθοῦν, παρά ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους μὲ προσποιητὴ ἀφοβία.

Ὅταν ἐπλησίασαν κάπως τὸν ἀνθρώπο ἐκεῖνον, εἶδαν πῶς δὲν ἦταν τόσο πολὺ γίγαντας καὶ Ἡρακλῆς. Ψηλὸς βέβαια ἦταν ἀρκετά, μὰ ἡ φυσιογνωμία του φαινόταν ἀγαθὴ καὶ συνηθισμένη.

— Ὅταν ἐπλησίασαν κάπως τὸν ἀνθρώπο ἐκεῖνον, εἶδαν πῶς δὲν ἦταν τόσο πολὺ γίγαντας καὶ Ἡρακλῆς.

— Ὅσο περισσότερο στριφογυρῆσε αὐτὴ τὴ σκέψη στὸ μυαλὸ του ὁ Ἐρρίκος, τόσο μεγαλύτερη γινόταν ἡ ἀγωνία του. Ἡ μόνη λύση θὰ ἦταν νὰ θυσιαστῇ κάποιος καὶ νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸν ἔρημο πλα-

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὅσο γιὰ τὸν Ἐρρίκο, αὐτοῦ ἢ μόνον του εὐχαριστησὴ ἦταν νὰ βρισκεται μαζί μὲ τὴν Καίτη. Ἀπὸ τότε ποὺ τὴν γνώριζε τὸ πάθος του γιὰ τὴν ἀστρονομία εἶχε ἔρθει σὲ πολὺ δευτερεύουσα μοῖρα.

Ἄλλωστε, ἀπ' ὅσα εἶχαν ἴδει μὲ τὰ μάτια τους στὸν Ἄρη καὶ ἀπ' αὐτὰ ποὺ τοὺς εἶχε διηγηθεῖ ὁ καθηγητῆς Μπάτλερ ἔβλεπαν πῶς δὲν ὑπῆρχε πιά κανένας λόγος νὰ μὲνουν περισσότερο σ' αὐτὸν τὸν νεκρὸ πλανήτη.

Ὅσο γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἐρευνῆν ἐπάνω στὸν Ἄρη, ὁ καθηγητῆς Μπάτλερ μέσα σ' ἕνα χρόνον ποὺ εἶχε μείνει ἐδῶ εἶχε συγκεντρώσει τόσα στοιχεῖα καὶ εἶχε κρατήσῃ τόσες σημειώσεις, ὥστε αὐτὰ μόνον ἐφθάναν γιὰ νὰ γράφῃ κανεὶς δέκα χονδρὸς τόμους. Ἀλλωστε εἶχε περὶ στὸν Ἐρρίκο:

— Ἀν ἐγὼ δὲν ζήσω ὥστε νὰ τελειώσω αὐτὸ τὸ ἔργο θὰ σὰς ἀφήσω τίς σημειώσεις μου καὶ θὰ συνεχίσετε ἐσεῖς τὴν ἐργασία μου. Ἄν θέλετε μάλιστα, σὰς παίρνω ἀπὸ τώρα γιὰ συνεργάτη μου μαζί μὲ τὸν φίλο σας τὸν κύριο Μπορέ.

Ὅλα αὐτὰ ἦταν ὄρατα καὶ εὐχάριστα κι' ὡστόσο ὁ Ἐρρίκος φαινόταν πολὺ σκεπτικὸς καὶ στενοχωρημένος. Τὸν ἀπασχολοῦσε ἕνα μεγάλο πρόβλημα τοῦ τῆ λύση του δὲν μποροῦσε δυστυχῶς νὰ τὴν ἀναβάλῃ πιά, ὅπως εἶχε κάνει ὡς τώρα: πῶς θὰ κατορθώονε νὰ πάρῃ μαζί του στὴ βολίδα κι' αὐτοὺς τοὺς δύο νέους συναξιδιώτες;

Τὰ σχέδια καὶ οἱ ὑπολογισμοὶ τῆς βολίδας εἶχαν γίνῃ γιὰ τρεῖς ἐπιβάτες. Τώρα ἐπρόκειτο νὰ εἶναι πέντε. Καὶ μέσα στὴ βολίδα δὲν ὑπῆρχε τίποτε τὸ περιττὸ ποὺ νὰ τὸ ἐγκαταλείψουν γιὰ νὰ ἐλαφρῶσῃ τὸ βάρος της.

Νὰ στερηθοῦν μερικὲς ζωοτροφίες; Μὰ αὐτὲς μόλις καὶ μὲ τὴ βία θὰ τοὺς ἀρκοῦσαν καὶ τὸ βάρος τους ἦταν ἀσήμαντο.

Ὅσο περισσότερο στριφογυρῆσε αὐτὴ τὴ σκέψη στὸ μυαλὸ του ὁ Ἐρρίκος, τόσο μεγαλύτερη γινόταν ἡ ἀγωνία του. Ἡ μόνη λύση θὰ ἦταν νὰ θυσιαστῇ κάποιος καὶ νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸν ἔρημο πλα-

νήτη— ἕνας ἀπὸ τοὺς πέντε, ποὺ δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ πλήξη καὶ ἀπὸ τὴ μοναξιά. Μὲ τέσσερις ἐπιβάτες ἴσως νὰ ἐφθάνε ἡ βολίδα στὴ Γῆ, ἀλλὰ μὲ πέντε ἦταν σχεδὸν ἀδύνατο. Οἱ ὑπολογισμοὶ του, ποὺ τοὺς ἔκανε καὶ τοὺς ξανάκανε κάθε τόσο δὲν τοῦ ἄφηναν σ' αὐτὸ τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία.

Τότε πήρε τὴν ἀπόφασή του.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Φυσικὴ τσελλήθρα Ἀνεκρινθή ἀπὸ τὸ Μύρον τῆς Ἀνδρου

Εἶχαν ὅλοι τους γυρῆσει στὴ βολίδα. Εἶχαν ἐξετάσει τὰ ὄργανα, εἶχαν ἐπιθεωρήσει τὰ ντεπόζιτα μὲ τὴν καυσίμη ὕλη. Ὅλα ἦσαν ἐν τάξει, ἔτοιμα γιὰ τὴν ἀναχώρηση. Κανένας δὲν ὀπισθιάζον τὴν τοῦ Ἐρρίκου.

Ὅταν τὸν ρώτησαν πῶς θὰ κανόνιζε τὰ τοῦ ταξιδιοῦ, τοὺς ἀπάντησε πῶς δὲν εἶχαν νὰ στενοχωρηθοῦν γιὰ τίποτε. — Ὅθ φύγομε τὴ νύχτα, τοὺς εἶπε, ἐδιέλεξε τὴν κατάλληλη στιγμή καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ μπῆτε σὲ κανένα κόπο. Θὰ πῆσετε νὰ κοιμηθῆτε ὅπως κάθε βράδυ. Μόνον τὸ Βαρνάβα θὰ χρειαστῶ γιὰ νὰ μὲ βοη-

θήσῃ. Τὴν ὥρα ἐκείνη ἐσεῖς θὰ κοιμόσαστε καὶ ἐτσι θὰ αἰσθανθῆτε λιγώτερο τὸ κρᾶνταγμα ἀπὸ τὴν ἐκρηξη. Ὅταν θὰ ξυπνήσετε θὰ βρισκόμαστε ψηλά στοὺς αἰθέρες.

Τὰ λόγια αὐτὰ εἰπώθησαν μὲ τόσο προστακτικὸ τόνο ποὺ σὲ κανένα δὲν ἤρθε ἡ ἰδέα νὰ φέρῃ ἀντίρρηση. Γιὰ παιδιὰ λόγο ἄλλωστε:

— Ὡστόσο ὁ Ἐρρίκος γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο ἔρριξε μέσα στὴ σούπα τοῦ καθηγητῆ, τῆς Καίτης καὶ τοῦ Ἀνδρέα ἕνα ἐλαφρὸ ὀπιωτικόν, χωρὶς ἐκείνοι νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν. Ὅταν λοιπὸν ἔπεσαν σὰς κρεβάτια τους καὶ εἶδε ὅτι εἶχαν κιάλας ἀποκοιμηθεῖ, ζόνησε τὸν Βαρνάβα. Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα γιὰ τὴν ἀναχώρηση.

— Ὅταν ἡ ὥρα θὰ εἶναι δώδεκα καὶ τέταρτο ἀκριβῶς, τοῦ εἶπε δείχνοντάς του τὸν μοχλὸ ποὺ ἔβαζε σὲ κίνηση τὴ μηχανή, θὰ κατεβάσῃς τὸ χειροῦλι αὐτὸ ἔτσι, μονοκόμματα, χωρὶς κανένα δισταγμό. Δὲν χρειάζεται νὰ κάνῃς τίποτε ἄλλο οὔτε χρειάζεται νὰ μὲ ρωτήσῃς τίποτε. Ἀλλωστε, καὶ νὰ μὲ ρωτήσῃς δὲν θὰ σοῦ ἀπαντήσω. Στις δώδεκα καὶ τέταρτο ἀκριβῶς, κατάλαβες; Ὅς τὴν ὥρα ἐκείνη θὰ καθῆσῃς ἤσυχα μπροστὰ στὸ μοχλὸ καὶ θὰ παρακολουθήσῃς τὴν ὥρα στὸ ρολοῖ, δίχως νὰ βγάλῃς μιλιὰ. Ἄν δὲν τὰ κάνῃς ἔλα σπῆς σοῦ τὰ εἶπα ἀκριβῶς, δὲν θὰ ξαναδῆς ποτέ σου τὴ Γῆ.

Ἦξερε ὁ Ἐρρίκος πῶς μεγαλύτερη φοβερὰ ἀπὸ αὐτὴν δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ γιὰ τὸν Βαρνάβα. Ἐγκατέστησε λοιπὸν τὸν ὑπηρέτη μπρὸς στὸ ρολοῖ καὶ κατόπιν ἔκανε τὸ γυρὸ τῆς βολίδας. Πῆγε καὶ στάθηκε γιὰ λίγο πάνω ἀπὸ καθένα ἀπὸ τοὺς φίλους του ποὺ κοιμόνταν ἀμέριστοι. Ἐμείνε περισσότερο ὥρα μπρὸς στὴν Καίτη καὶ τὸ ἀντίκρουμά της τὸν ἔκανε νὰ χλωμάσῃ. Νοιώθοντας ὅμως πῶς ἂν ἔμεινε λίγο ἀκόμη ἱπαραπάνω δὲν θὰ τοῦ ἔκανε πιά καρδιά νὰ βάλῃ σ' ἐκτέλεση τὸ σχέδιό του, ἀποσπάσθηκε μὲ τὴ βία ἀπὸ τὴν ἐνατένιση τῆς νέας καὶ γύρισε πίσω στὸ Βαρνάβα.

Ὁ Βαρνάβας οὔτε στράφηκε κἄν νὰ τὸν κοιτάξῃ. Ἀκούωντος σὰν ἀγαλλία δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ χρονόμετρο ποὺ εἰδείχνε δώδεκα καὶ τέσσερα. Δὲν ἔμειναν πιά παρά ἑνδεκα λεπτά.

Ὁ Ἐρρίκος ἔβαλε σὲ κίνηση τὴ μηχανὴ τοῦ δέξυγνου, καὶ ὕστερα ἄνοιξε τὸ ἐσωτερικὸ φύλλο τῆς ἐξώπορτας. (Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

